

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 47 2017, nummers 1057 – 1074 dinsdag 12 december 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	5
Waterwet.....	8
Ambtenarenrecht.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10
Werkloosheid	12
Bestuursrecht overig	12
Arbeidsomstandighedenwet.....	12
Huisvesting	15
Rijkswet op het Nederlanderschap	16
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Asiel.....	18
Richtlijnen en verordeningen	18

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 1057

MK ABRS, 06-12-2017, 201609667/1/R6

minister van Economische Zaken, thans: de minister van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. Van [gemachtigde], [persoon E] en [appellant sub 4] is aannemelijk gemaakt dat zij vanuit hun woningen uitzicht over de Noordzee hebben en dat zij onder bepaalde omstandigheden een deel van de te plaatsen windturbines zullen kunnen zien. In die zin kunnen zij dus rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervinden van de genomen besluiten. Andere feitelijke gevolgen zijn er niet.

Gelet op de afstand tussen de kust en de kavels van ten minste 22,2 kilometer, is de Afdeling van oordeel dat de gevolgen van de besluiten voor [appellant sub 4], [gemachtigde] en [persoon E] van dermate geringe betekenis zijn dat een persoonlijk belang bij de bestreden besluiten ontbreekt. Dit oordeel wordt gestaafd door de uitkomsten van de door de minister aan de besluiten ten grondslag gelegde onderzoeken naar de zichtbaarheid. Wat betreft het betoog van [appellant sub 4] dat hij belanghebbende is omdat hij kan worden geconfronteerd met de milieugevolgen van een aanvaring van een schip met een windturbine, overweegt de Afdeling dat de door [appellant sub 4] gevreesde gevolgen van zoveel onzekere toekomstige gebeurtenissen afhankelijk zijn, dat van een rechtstreeks bij de bestreden besluiten betrokken belang geen sprake is.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 23 augustus 2017

([ECLI:NL:RVS:2017:2271](#)).

[ECLI:NL:RVS:2017:3354](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 1058

MK ABRS, 06-12-2017, 201608298/1/A3

burgemeester van Steenbergen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting pand voor zes maanden. 110 hennepstekken, zijnde een handelshoeveelheid softdrugs, aanwezig in pand. De bevoegdheid van de burgemeester om artikel 13b, eerste lid van de Opiumwet toe te passen ontbreekt indien betrokkene aannemelijk heeft gemaakt dat geen verband bestaat tussen de handelshoeveelheid softdrugs dan wel harddrugs en het pand. In dit geval bestaat een verband tussen het pand en de drugs.

Het financiële gevolg, ook als [appellante] zelf niet verwijtbaar heeft gehandeld en zij niet wist van de aanwezigheid van de drugs, is niet zodanig onevenredig in verhouding tot het doel van het Damoclesbeleid - herhaling van de handel in drugs voorkomen en herstellen van de openbare orde - dat de burgemeester had moeten afzien van toepassing van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet.
[ECLI:NL:RVS:2017:3339](https://ecli.nl/RVS:2017:3339)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 1059

MK ABRS, 06-12-2017, 201606830/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Delft.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en f, 2.15

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.4 lid 1

WABO. Omgevingsvergunning tot legalisering van een verhoogde vloer in een rijksmonument. Die ophoging betreft geen reconstructie waarbij de staat van het monument wordt teruggebracht naar een eerdere (veronderstelde) staat, maar een bouwkundige wijziging ten behoeve van het gebruik van de kelder. Er is daarom geen advies op grond van artikel 6.4, eerste lid, aanhef en onder 3°, van het Besluit omgevingsrecht vereist.

Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Monumentenwet 1998 volgt dat bij het verlenen van een vergunning op grond van artikel 11 in het concrete geval de belangen van de aanvrager dienen te worden afgewogen tegen de belangen van het beschermde monument. Verwijzing naar ABRS, 13-04-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ1075](https://ecli.nl/RVS:2011:BQ1075). Gelet op de bewoordingen daarvan is er geen aanleiding om bij toepassing van artikel 2.15 van de Wabo een andere afweging te maken. Verder moet bij de belangenafweging rekening worden gehouden met het gebruik dat van het monument wordt gemaakt.

[ECLI:NL:RVS:2017:3365](https://ecli.nl/RVS:2017:3365)

JnB2017, 1060

MK ABRS, 06-12-2017, 201507976/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Velsen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c, 2.12 lid 1

Wet geluidhinder 1

Invoeringswet geluidproductieplafonds XI

WABO. Weigeren omgevingsvergunning voor het in afwijking van het geldende bestemmingsplan innemen van een ligplaats voor een woonboot.

Onder de Wgh zoals die luidde vóór 1 juli 2012 waren de krachtens die wet gestelde normen nog niet van toepassing op ligplaatsen. Uit jurisprudentie

zoals die toen luidde (onder meer de uitspraak van 18-06-2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BD4488](#)), volgde dat die normen evenmin van toepassing waren op woonboten, omdat deze niet konden worden aangemerkt als een geluidsgevoelig gebouw in de zin van die wet. Ten tijde van de aanvraag was de Wgh dan ook niet aan de orde. De uitspraak van 16-04-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1331](#) heeft daarin geen verandering gebracht. Het Bouwbesluit 2012 is niet van toepassing op de aanvraag om omgevingsvergunning, nu deze niet ziet op bouwen als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Dat neemt niet weg dat het college, voor het antwoord op de vraag of het innemen van de ligplaats uit een oogpunt van veiligheid aanvaardbaar is, aansluiting mocht zoeken bij de normen uit het Bouwbesluit 2012.

[ECLI:NL:RVS:2017:3355](#)

JnB2017, 1061

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-11-2017 (publ. 04-12-2017) , BRE 17/2011 CHW en 17/2079 CHW

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oisterwijk, verweerder.
Wabo 2.1 lid 1 aanhef en onder e

WABO-milieu. Mestbewerkingsinstallatie. I.c. is geen sprake van een IPPC-installatie omdat er geen fysisch-chemische behandeling plaatsvindt. Het college was daarom bevoegd om de omgevingsvergunning te verlenen.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:7839](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-12-2017 (publ. 05-12-2017), SHE 17/2223 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:6300](#)).
- MK Rechtbank Overijssel, 06-12-2017, AWB 17/808 ([ECLI:NL:ROVE:2017:4543](#)).
- MK ABRS, 06-12-2017, 201601878/2/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3307](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2017, 1062

MK ABRS, 06-12-2017, 201606153/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Kollumerland en Nieuwkruisland.
Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 3.14a lid 1

Activiteitenbesluit. Handhaving. Het college mocht geen last onder dwangsom opleggen. Het college heeft bij het bestreden besluit ten onrechte geluidgrenswaarden vastgesteld in een andere eenheid dan dB Lden of dB Lnight. Voorts heeft het college in het besluit van over de wijziging van één van de maatwerkvoorschriften ten onrechte de meet- en rekenmethode voor de

dB(A)systematiek "Handleiding meten en rekenen industrielawaai, 1999" voorgeschreven. Het college dient derhalve met inachtneming van deze uitspraak te onderzoeken of het aanleiding ziet om maatwerkvoorschriften vast te stellen ten aanzien van de windturbine van Lucky Mill. Daarbij dient het te motiveren waarom het in dit geval gerechtvaardigd is om af te wijken van het bepaalde in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. Gelet op hetgeen is overwogen, heeft het college maatwerkvoorschrift 1.1 ten onrechte vastgesteld. Het college mocht daarom geen last onder dwangsom opleggen teneinde naleving van dat maatwerkvoorschrift af te dwingen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1689](#).

Besluit waarbij het college geweigerd heeft handhavend op te treden tegen de windturbine van Lucky Mill. Besluit waarbij het college geweigerd heeft maatwerkvoorschriften te stellen ten aanzien van de windturbine van Lucky Mill. Lucky Mill betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat van bijzondere lokale omstandigheden geen sprake is, zodat het college niet in redelijkheid heeft mogen overgaan tot het vaststellen van de maatwerkvoorschriften. Lucky Mill betoogt voorts dat de rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 3.14a, derde lid, van het Activiteitenbesluit niet de mogelijkheid biedt om bij maatwerkvoorschriften een grenswaarde vast te stellen in de eenheid dB(A) zoals het college heeft gedaan. Volgens Lucky Mill kunnen maatwerkvoorschriften alleen worden gesteld in de eenheden dB Lden en dB Lnight, zoals genoemd in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. Tevens voert Lucky Mill aan dat de rechtbank het overgangsrecht niet juist heeft toegepast.

[...]

5.2. Met betrekking tot de gestelde grenswaarde heeft de rechtbank overwogen dat het Activiteitenbesluit en de nota van toelichting het college niet dwingen om maatwerkvoorschriften in de normsystematiek van dB Lden of dB Lnight vast te stellen. Daarbij heeft de rechtbank van belang geacht dat uit de nota van toelichting bij het Besluit van 14 oktober 2010 tot wijziging van het Besluit algemene regels voor inrichtingen milieubeheer en het Besluit omgevingsrecht (wijziging milieuregels windturbines) (Stb. 2010, 749; hierna: de nota van toelichting) volgt dat het college bij het vaststellen van maatwerkvoorschriften rekening kan houden met de reeds bestaande geluidsbelasting. Voorts heeft de rechtbank van belang geacht dat het bestaan van het overgangsrecht in artikel 6.1, eerste lid, van het Activiteitenbesluit in de richting wijst van het (blijven) hanteren van normen in de dB(A)-systematiek ondanks invoering van de normsystematiek van dB Lden of dB Lnight. Verder heeft de rechtbank van belang geacht dat uit het schriftelijk verslag van de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak voor Milieu en Ruimtelijke Ordening van 10 april 2015 onder meer blijkt dat beide normsystematieken uitgaan van een andere periode waarover geluid wordt gemiddeld en dat de geluidsbelasting in dB Lden of dB Lnight niet kan worden bepaald middels de meet- en rekenmethode voor de dB(A)systematiek "Handleiding meten en rekenen industrielawaai, 1999".

5.3. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1689](#), overwogen dat er geen grond bestaat om aan te nemen dat de in artikel 3.14a, derde lid,

van het Activiteitenbesluit geboden mogelijkheid om bij maatwerkvoorschrift 'normen met een andere waarde' vast te stellen mede de mogelijkheid omvat om waarden in een andere eenheid dan dB Lden of dB Lnight vast te stellen. De Afdeling heeft overwogen dat het tekstueel en systematisch gezien niet voor de hand ligt om 'normen met een andere waarde' in het derde lid zo uit te leggen dat het mede kan gaan om een geluidnorm in een andere eenheid dan de eenheden van het eerste lid. Voorts heeft de Afdeling overwogen dat artikel 3.14a, noch enig ander artikel van het Activiteitenbesluit aanknopingspunten biedt voor een dergelijke uitleg. Verder heeft de Afdeling overwogen dat ook de toelichting bij artikel 3.14a geen aanknopingspunten biedt voor de door de rechtbank in die zaak aan het derde lid gegeven uitleg. Die toelichting pleit daar juist tegen. Blijkens de nota van toelichting, waarbij onder meer artikel 3.14a aan het Activiteitenbesluit is toegevoegd, is er bewust voor gekozen om voor het geluid van windturbines niet langer de dosismaat dB(A) te hanteren, maar de Europese dosismaten dB Lden en dB Lnight, om zo een grotere eenduidigheid te krijgen in de eisen die gesteld worden aan de geluidproductie van windturbines, met een eenvoudiger uit te voeren en te handhaven berekenings- en beoordelingsmethodiek. Deze keuze zou worden doorkruist als bij maatwerkvoorschrift op grond van het derde lid van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit weer van die dosismaten zou kunnen worden afgeweken, terwijl nergens in de nota van toelichting is vermeld dat met het derde lid is beoogd die mogelijkheid te bieden. Bij ontbreken van aanknopingspunten voor het tegendeel in het Activiteitenbesluit en de toelichting daarop, moet er volgens de uitspraak van de Afdeling van 28 juni 2017 dan ook van worden uitgegaan dat het derde lid van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit niet de mogelijkheid biedt om bij maatwerkvoorschrift geluidgrenswaarden vast te stellen in een andere eenheid dan dB Lden of dB Lnight.

5.4. De Afdeling ziet geen aanleiding om met betrekking tot de te stellen grenswaarden thans anders te oordelen dan in haar uitspraak van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1689](#). Anders dan het college ter zitting van de Afdeling heeft betoogd, is de Afdeling van oordeel dat met betrekking tot de eenheid waarin de geluidgrenswaarden kunnen worden vastgesteld geen onderscheid dient te worden gemaakt tussen windmolens waarop het overgangsrecht van het Activiteitenbesluit van toepassing was en windmolens die zijn opgericht na de inwerkingtreding van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit. In artikel 6.21a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit zoals dat luidde ten tijde van de besluiten van 7 mei 2014 en 2 december 2014, is bepaald dat in verband met een windturbine waarvoor onmiddellijk voorafgaand aan het tijdstip van inwerkingtreding van artikel 3.14a een vergunning in werking en onherroepelijk is, bij ministeriële regeling maatregelen kunnen worden voorgeschreven die ertoe leiden dat binnen een bij die regeling te bepalen termijn aan de waarde van ten hoogste 47 dB Lden en ten hoogste 41 dB Lnight op de gevel van gevoelige gebouwen wordt voldaan in die gevallen waarin uit het akoestisch onderzoek, bedoeld in artikel 1.11, negende lid, blijkt dat de geluidsbelasting die waarde overschrijdt. Daaruit blijkt naar het oordeel van de Afdeling dat ook bestaande windturbines aan de nieuwe systematiek moeten (gaan) voldoen. Voorts biedt de tekst van artikel 6.1 van het Activiteitenbesluit geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het bevoegd gezag de voorheen geldende (maatwerk)voorschriften als nieuwe maatwerkvoorschriften kan

vaststellen in een andere eenheid dan bepaald in artikel 3.14a, eerste lid, van het Activiteitenbesluit.

Het voorgaande betekent dat het college bij het besluit van 7 mei 2014 ten onrechte geluidgrenswaarden heeft vastgesteld in een andere eenheid dan dB Lden of dB Lnight, en dat het college in het besluit van 2 december 2014 ten onrechte de meet- en rekenmethode voor de dB(A)systematiek "Handleiding meten en rekenen industrielawaai, 1999" heeft voorgeschreven. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het betoog slaagt in zoverre.

5.5. De Afdeling zal, anders dan door Lucky Mill is verzocht, thans geen oordeel geven over het betoog van Lucky Mill dat het college niet in redelijkheid heeft mogen overgaan tot het vaststellen van maatwerkvoorschriften omdat geen sprake is van bijzondere lokale omstandigheden. Naar het oordeel van de Afdeling is het in de eerste plaats aan het college om te beslissen of, en zo ja welke bijzondere lokale omstandigheden, aanleiding geven om in afwijking van het bepaalde in het eerste lid van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit maatwerkvoorschriften vast te stellen waarbij de eenheid dB Lden of dB Lnight wordt gehanteerd.

[ECLI:NL:RVS:2017:3308](https://ecli.nl/RVS:2017:3308)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK Rechtbank Noord-Holland, 23-11-2017 (publ. 05-12-2017), HAA 17/2517

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2017, 1063

MK ABRS, 06-12-2017, 201704661/1/A1

minister van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat (de minister).

Waterwet 6.21, 2.1

beleidsregel watervergunningverlening waterkrachtcentrales in rijkswateren (de beleidsregel) 5

WATERWET. Vissterfte. Worst-case scenario. Vergunning voor de bouw en exploitatie van een waterkrachtcentrale in de rivier de Maas ter hoogte van de stuw bij Borgharen. Niet in geschil is dat bij de beoordeling van de aangevraagde waterkrachtcentrale niet kan worden uitgegaan van vaststaande gegevens. Er moet dan ook gebruik worden gemaakt van aannames, met de daarbij behorende marges. Voorts zijn er verschillende onzekere factoren die niet door WKC Borgharen kunnen worden beïnvloed, zoals het wisselende debiet van de Maas en het soort en de aard en omvang van de vissen in de Maas. Gelet op deze omstandigheden en de daaruit voortvloeiende onzekerheden, is de rechtbank bij haar beoordeling terecht uitgegaan van een worst-case scenario. Daarbij gaat het wel om een worst-case scenario dat zich in de praktijk werkelijk zal kunnen voordoen. Dat uit voorschrift 5 en de

toelichting bij de beleidsregel volgt dat altijd aan de norm moet worden voldaan, maakt dat niet anders, nu dat niet betekent dat de norm in geen enkele, ook louter theoretische situatie overschreden mag worden. Wat betreft het aantal smolts dat de waterkrachtcentrale zal passeren en het aantal smolts dat door de turbine geraakt zal worden en daardoor zal sterven, moet van een wat lagere waarde uitgegaan worden dan de rechtbank in navolging van de StAB heeft gedaan. Verder is van belang dat, zoals de StAB heeft opgemerkt, onwaarschijnlijk is dat alle waarden zich tegelijkertijd 'worst-case' voor zullen doen. Gelet op deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat uitgaande van een worst-case scenario dat ook werkelijk plaats zou kunnen vinden, aannemelijk is dat aan de gestelde norm voor smolts kan worden voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:3353](#)

Overige jurisprudentie Waterwet

- MK ABRS, 06-12-2017, 201701817/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:3357](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 1064

MK CRvB, 23-11-2017 (publ. 07-12-2017), 17/4267 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

ARAR 49aaa

Nota Standplaatsbepaling medewerkers/keuzemenu faciliteiten/hardheidsclausule van 7 mei 2015 (nota)

AMBTENARENRECHT. WIJZIGING STANDPLAATS. LEASEAUTO.

HARDHEIDSCLAUSULE. I.c. is sprake van een onbillijkheid van overwegende aard. De minister heeft dan ook niet in redelijkheid kunnen komen tot de afwijzing van de aanvraag van appellant om gebruik te kunnen maken van een leaseauto.

Appellant was werkzaam als [naam functie] met salarisschaal 12 en standplaats [standplaats 1]. Hij is in het kader van een reorganisatie van de [dienst] geplaatst in de functie van [naam functie] met salarisschaal 11 en standplaats [standplaats 2], waarbij hij salarisschaal 12 behoudt. Appellant heeft in verband met deze plaatsing verzocht om gebruik te kunnen maken van een leaseauto. De minister heeft deze aanvraag afgewezen.

Raad: Gelet op de tekst van artikel 49aaa van het ARAR is het door de minister gehanteerde criterium 'zwaarwegend dienstbelang' een onjuiste maatstaf voor het antwoord op de vraag of in de gegeven omstandigheden aanleiding bestaat voor toepassing van de hardheidsclausule. Nu in de nota eveneens dit onjuiste criterium wordt gehanteerd kan de minister zich niet beroepen op de nota. In dit kader merkt de Raad nog op dat de nota en de in bijlage 2 genoemde voorbeelden zien op situaties van

tijdelijke plaatsingen. Zoals (...) blijkt, ziet voornoemd artikel op het Van werk naar werk traject, waarbij in het algemeen sprake zal zijn van definitieve plaatsingen (zoals in het geval van appellant).

Daarmee staat de Raad voor de vraag of sprake is van een bijzondere situatie die leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard voor appellant. De Raad overweegt daartoe het volgende. De plaatsing van appellant naar [standplaats 2] is tot stand gekomen na een eerder aanbod van een functie in [standplaats 3]. Dat aanbod heeft appellant afgeslagen. Hij heeft wel ingestemd met een plaatsing in [standplaats 2], ondanks substantiële toename van zowel de reisduur als de reiskosten voor woon-werkverkeer. Appellant heeft in de gesprekken over de plaatsing in [standplaats 2] uitdrukkelijk gewezen op die toename, in verband waarmee hij de verstrekking van een leaseauto aan de orde heeft gesteld. Uit meerdere e-mailberichten aan appellant bleek van de vereiste positieve advisering hierover aan het desbetreffende bevoegde gezag, zoals van [bevoegd gezag]. De instemming met plaatsing in [standplaats 2] heeft appellant dan ook gegeven onder het voorbehoud van het ter beschikking stellen van een auto. Nadat appellant de functie in [standplaats 2] had aanvaard en daadwerkelijk een aanvang had gemaakt met de werkzaamheden aldaar, is - in afwijking van de adviezen - afwijzend beslist op zijn aanvraag betreffende een leaseauto. De minister heeft erkend dat de locatie in [standplaats 2] zeer beperkt bereikbaar is met openbaar vervoer. Naar het oordeel van de Raad leiden de hier gegeven omstandigheden, in onderlinge samenhang bezien, tot een onbillijkheid van overwegende aard voor appellant. De Raad komt tot de conclusie dat de minister niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot de afwijzing van de aanvraag van appellant.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4207](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 1065

MK CRvB, 06-12-2017, 16/474 ZW

ZW 19aa

ZIEKTEWET. EERSTEJAARS ZIEKTEWETBEOORDELING (EZWb).

UITLOOPTERMIJN. AANZEGJURISPRUDENTIE. De voortzetting van het recht van een verzekerde op een ZW-uitkering nadat nieuwe functies zijn geselecteerd betekent voor een eigen risicodragende werkgever als appellante dat zij gehouden is om langer ziekingeld te betalen, als gevolg van een wijziging van de beoordeling door het Uww. Deze consequentie voor een werkgever kan echter niet met zich brengen dat de zorgvuldigheidseisen die gelden voor de intrekking van een uitkering van een verzekerde opzij worden gezet.

Het Uww heeft bij besluit van 16 december 2014 vastgesteld dat werknemster met ingang van 15 februari 2015, zijnde een maand en een dag na de beoordelingsdatum van 14 januari 2015, geen recht meer heeft op ziekingeld. Het bezwaar van werknemster tegen dit besluit heeft het Uww bij besluit van 11 mei 2015 (bestreden besluit) gegrond

verklaard, waarbij is bepaald dat werkneemster tot 12 juni 2015 recht blijft behouden op een ZW-uitkering.

Raad: In dit geval is in de bezwaarprocedure gebleken dat er onvoldoende geschikte functies aan het besluit van 16 december 2014 ten grondslag liggen om dit besluit, waarbij is bepaald dat per 15 februari 2015 geen recht meer bestaat op ZW-uitkering, te kunnen dragen. Het besluit van 16 december 2014 is dus onjuist. In bezwaar is evenwel gebleken dat er een nieuwe functie kon worden geselecteerd en is vastgesteld dat werkneemster meer dan 65% zal kunnen verdienen van haar vroegere loon. In voorkomende gevallen kan een besluit, bij een gewijzigde en/of nadere motivering, bij een beslissing op bezwaar worden gehandhaafd onder ongegrond verklaring van het bezwaar. Het Uvw heeft zich op het standpunt gesteld dat hij in overeenstemming met de zogenoemde aanzegrechtspraak het bezwaar van werkneemster gegrond heeft verklaard en heeft bepaald dat werkneemster recht blijft houden op ZW-uitkering tot 12 juni 2015.

In deze aanzegrechtspraak is onder meer geoordeeld dat a) het zorgvuldigheidsbeginsel met zich brengt dat een verzekerde bij een verlaging of intrekking van een arbeidsongeschiktheidsuitkering een termijn wordt gegund om zich op een wijziging van de financiële situatie en op de aangezegde arbeidsmogelijkheden in te stellen; b) dat bij een nadere aanvullende functieduiding de uitkering moet worden voortgezet en een nieuwe uitlooptermijn in acht moet worden genomen (zie bijvoorbeeld overweging 4.5 in de uitspraak van de Raad van 27 mei 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BQ7137](#)).

De vraag is aan de orde of de uitgangspunten van deze rechtspraak ook behoren te worden gehanteerd bij de heroverweging na bezwaar tegen een beëindiging van een ZW-uitkering op grond van artikel 19aa, eerste lid, aanhef en onder b, van de ZW als is gebleken dat er nieuwe functies aan de beoordeling ten grondslag worden gelegd. Deze vraag wordt bevestigend beantwoord. Ook in dit geval dient een verzekerde, nadat nieuwe functies zijn geselecteerd, zich immers op de nieuw ontstane situatie in te stellen, wat onder meer betekent een andere oriëntatie op de arbeidsmarkt dan daarvoor. Dat onder omstandigheden die beëindiging kan samenlopen met de beoordeling van het recht op WIA-uitkering is geen reden om de vereiste zorgvuldigheid bij de beëindiging van het ziekingeld niet in acht te nemen. Ook de verwijzing van appellante naar de genoemde memorie van toelichting waarin aandacht wordt besteed aan de positie van vangnetters, in die zin dat deze vaak niet terug gaan naar de eigen werkgever, kan niet tot een andere conclusie leiden omdat ook voor hen geldt dat zij zich, nadat nieuwe functies zijn geselecteerd, opnieuw en mogelijk anders moeten oriënteren. Deze situatie is anders dan de situatie dat een verzekerde geschikt wordt geacht voor het eigen werk.

Hieruit volgt dat bij het bestreden besluit terecht de datum waarop het recht op ZW-uitkering voor werkneemster eindigt niet is gehandhaafd op 15 februari 2015.

Nu de wetgever bij het tweede lid van artikel 19aa van de ZW een duidelijke keuze heeft gemaakt voor de termijn van een maand die een verzekerde wordt gegund om zich in te stellen op een andere situatie en zich te oriënteren op het verrichten van andere arbeid (zie Kamerstukken II, 2011-2012, 33 241, p.14), heeft het Uvw na heroverweging terecht bepaald dat vanaf 12 juni 2015 geen recht meer bestaat op ZW-uitkering.

De voortzetting van het recht van een verzekerde op een ZW-uitkering nadat nieuwe functies zijn geselecteerd betekent voor een eigen risicodragende werkgever als appellante dat zij gehouden is om langer ziekengeld te betalen, als gevolg van een wijziging van de beoordeling door het Uvw. Deze consequentie voor een werkgever kan echter niet met zich brengen dat de zorgvuldigheidseisen die gelden voor de intrekking van een uitkering van een verzekerde opzij worden gezet.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4202](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 1066

MK CRvB, 22-11-2017 (publ. 05-12-2017), 16/4028 WW, 16/4057 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen, Stb. 2015, 152 (Dagloonbesluit 2015) 5

Besluit dagloonregels 17

WERKLOOSHEID. DAGLOON. DAGLOONGARANTIEREGELING. De vraag of bij de totstandkoming van Dagloonbesluit 2015, en in het bijzonder bij het niet opnemen van overgangsrecht, voldoende aandacht is geweest voor de groep van werknemers die voorafgaand aan de inwerkingtreding van Dagloonbesluit 2015 vanuit een situatie dat zij een WW-uitkering ontvingen, arbeid hebben aanvaard in de veronderstelling dat indien zij opnieuw werkloos zouden raken, zij gebruik konden maken van de op dat moment geldende dagloongarantieregeling wordt ontkennend beantwoord.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4157](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2017, 1067

MK ABRS, 06-12-2017, 201604317/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, appellant.

Arbeidsomstandighedenwet 16, 33, 34

Arbeidsomstandighedenbesluit 4.45, 4.47c, 4.48a, 4.50, 4.54a, 4.54d, 9.9b

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Boetes. Asbest. Cumulatie van boetes is niet per definitie onevenredig, uitsluitend omdat overtredingen van vergelijkbare strekking worden beboet of omdat overtredingen worden beboet die betrekking hebben op dezelfde gedragingen of nalatigheden.

Bij de beoordeling van de evenredigheid van de boete en dus bij de beoordeling of matiging van de boete passend en geboden is, kan de omstandigheid worden betrokken dat een grote hoeveelheid boetes ter zake van één feitelijke handeling is gecumuleerd. Ook het betoog van de minister dat het in nagenoeg alle asbestzaken om één feitelijke handeling gaat, leidt niet tot het oordeel dat de rechtbank ten onrechte aanleiding heeft gezien voor een matiging van de boete.

[...] boete opgelegd ter hoogte van € 126.000 voor acht overtredingen van het Arbeidsomstandighedenbesluit (hierna: Arbobesluit).

[...] Zoals de rechtbank terecht, onder verwijzing naar genoemde uitspraak van de Afdeling van 15 april 2015, [[ECLI:NL:RVS:2015:1187](#)], heeft overwogen, hebben de door [wederpartij] begane overtredingen niet alle een vergelijkbare strekking en hebben ze niet betrekking op dezelfde gedragingen of nalatigheden. De rechtbank heeft de overtredingen terecht afzonderlijk beboetbaar geacht. Zoals de rechtbank verder terecht heeft overwogen, is de cumulatie van boetes niet per definitie onevenredig, uitsluitend omdat overtredingen van vergelijkbare strekking worden beboet of omdat overtredingen worden beboet die betrekking hebben op dezelfde gedragingen of nalatigheden.

[...] Voor het oordeel dat de boete evenredig is, reeds omdat geen situatie van eendaadse samenloop of een voortgezette handeling bestaat, zoals de minister betoogt, bestaat geen grond. De uitspraak van de rechtbank is op dat punt dan ook niet tegenstrijdig.

[...] De rechtbank heeft bij de toets of het besluit van de minister met betrekking tot de boete leidt tot een evenredige sanctie, zoals in overweging 5.2 is overwogen, op goede gronden de omstandigheid betrokken dat [wederpartij] adequate maatregelen heeft getroffen direct nadat zij het asbesthoudende materiaal in de afvalcontainer aantrof. Daarnaast heeft de rechtbank bij haar oordeel of de boete evenredig is, de omstandigheid betrokken dat het om één feitelijke handeling gaat die heeft geleid tot meerdere overtredingen. Daarmee heeft de rechtbank, zo begrijpt de Afdeling, de hiervoor in overweging 2.1 opgenomen specifieke omstandigheden waaronder de overtredingen zijn begaan, gezien en daarin, alsmede in de hoeveelheid boetes die is gecumuleerd, mede aanleiding gevonden voor het oordeel dat matiging van de totale boete passend en geboden is.

Naar het oordeel van de Afdeling, is de rechtbank terecht tot dit oordeel gekomen. Anders dan de minister betoogt, kan, gelet op het in overweging 6.2 geschetste toetsingskader, bij de beoordeling van de evenredigheid van de boete en dus bij de beoordeling of matiging van de boete passend en geboden is, de omstandigheid worden betrokken dat een grote hoeveelheid boetes ter zake van één feitelijke handeling is gecumuleerd. De Afdeling wijst in dit kader op overweging 7.4 van voormelde uitspraak van 9 november 2016, [[ECLI:NL:RVS:2016:2962](#)]. Ook het betoog van de minister dat het

in nagenoeg alle asbestzaken om één feitelijke handeling gaat, leidt niet tot het oordeel dat de rechtbank ten onrechte aanleiding heeft gezien voor een matiging van de boete. Het onder overwegingen 6.2 en 6.3 opgenomen toetsingskader noopt de minister immers tot een op het individuele geval toegespitste beoordeling van de hoogte van de boete. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3362](https://ecli.nl/RVS:2017:3362)

JnB2017, 1068

MK ABRS, 06-12-2017, 201606148/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet 16, 33, 34

Arbeidsomstandighedenbesluit 4.45, 4.46, 4.47c, 4.48a, 4.50, 4.54a, 4.54b, 4,54c, 9.11, 9.9b 4.54.d

ARBEIDSOMSTANDIGHEDENWET. Boete. Asbest. Bij de verrichte werkzaamheden aan panden die gebouwd zijn voor 1 januari 1994 is het niet ongebruikelijk dat asbest aanwezig is. [appellante sub 2] diende er dan ook rekening mee te houden dat haar werknemers hiermee geconfronteerd zouden kunnen worden. Niet relevant is of [appellante sub 2] aan de overige vereisten van de Arbowet en het Arbobesluit voldeed. Ingeval daaraan niet zou zijn voldaan, kon de minister immers een hogere boete opleggen. Dat het om een eerste overtreding ging is niet van belang. Toch is matiging van de opgelegde boete met 25% passend en geboden. In dit kader is van belang dat het om een spoedklus ging.

[...] Boete. [...]

[...] Dat de acht overtredingen zijn gepleegd, is in hoger beroep niet in geschil. Het gaat alleen om de beantwoording van de vraag of de rechtbank de opgelegde boete terecht met 50% heeft gematigd.

[...] Weliswaar vloeien de acht overtredingen in dit geval allemaal voort uit de enkele omstandigheid dat [appellante sub 2] niet bedacht was op asbest, maar dat maakt niet dat de minister om die reden de boetes niet mocht cumuleren.

[...] De rechtbank heeft ten onrechte van belang geacht dat [appellante sub 2] normaliter geen werkzaamheden met asbest verricht. [appellante sub 2] houdt zich bezig met metsel-, voeg- en stucwerk. Het ging in dit geval om het verwijderen en afvoeren van houten gevels, het leveren en plaatsen van nieuwe hardhouten gevelelementen en het herplaatsen van de bestaande panelen in de nieuwe gevelelementen bij panden die gebouwd zijn voor 1 januari 1994. Bij dergelijke werkzaamheden is het niet ongebruikelijk dat asbest aanwezig is. [appellante sub 2] diende er dan ook rekening mee te houden dat haar werknemers hiermee geconfronteerd zouden kunnen worden.

[...] De rechtbank heeft in aanmerking genomen dat er een RI&E en V&G-plan waren en dat er toezicht werd gehouden bij de werkzaamheden. In de RI&E en het V&G-plan is het risico op asbest niet geïnventariseerd en is niet ingegaan op het risico van werkzaamheden met asbesthoudende materialen. De rechtbank heeft ten onrechte belang gehecht aan de aanwezigheid van de RI&E en het V&G-plan. Ditzelfde geldt voor de aanwezigheid van een toezichthouder bij de werkzaamheden. Ook dit is niet van

belang omdat deze toezichthouder niet beschikte over het vereiste certificaat van vakbekwaamheid voor het toezicht houden op het werken met asbest. De minister voert terecht aan dat bij de beantwoording van de vraag of de opgelegde boete evenredig is, niet relevant is of [appellante sub 2] aan de overige vereisten van de Arbowet en het Arbobesluit voldeed. Ingeval daaraan niet zou zijn voldaan, kon de minister immers een hogere boete opleggen.

Voorts heeft de rechtbank ten onrechte van belang geacht dat het om een eerste overtreding ging. De hoogte van de boete is reeds afgestemd op een eerste overtreding. Ingeval van herhaling zou de minister op grond van artikel 34 van de Arbowet bevoegd zijn een hogere boete op te leggen.

Tot slot heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat [appellante sub 2] na het aantreffen van asbest de nodige inspanningen heeft verricht om de gevolgen te beperken en dat zij maatregelen heeft getroffen ter voorkoming van verdere overtredingen. [appellante sub 2] heeft op bevel van de arbeidsinspecteurs het werk stil gelegd na het aantreffen van asbest. Weliswaar heeft daarna een asbestsanering plaatsgevonden, maar uit de stukken blijkt niet concreet welke inspanningen [appellante sub 2] heeft verricht en welke maatregelen zij heeft genomen.

[..] Hoewel [appellante sub 2] gelet op het bepaalde in de artikelen 4.54a en 4.54b van het Arbobesluit gehouden was een asbestinventarisatie te laten verrichten nu de werkzaamheden werden uitgevoerd in delen van een pand van voor 1 januari 1994, vallen de overtredingen die zijn voortgevloeid uit het niet voldoen aan deze verplichting [appellante sub 2] niet onverkort te verwijten. In dit kader is van belang dat het om een spoedklus ging. Na het naar beneden vallen van het balkon heeft [appellante sub 2] de op verdieping uit te voeren werkzaamheden vanaf de straat moeten opnemen, aangezien het pand van binnen door de politie was verzegeld. Alvorens met de werkzaamheden te beginnen heeft [appellante sub 2] navraag gedaan. Volgens [persoon], makelaar en eigenaar van het pand, was alleen aan de achterzijde van het pand asbest aanwezig. [...], bouwkundig adviseur, had ter plaatse onderzoek gedaan naar de oorzaak van het naar beneden vallen van het balkon. In de verslaglegging hiervan heeft hij geen melding gemaakt van asbest of de mogelijke aanwezigheid daarvan. Gelet op deze omstandigheden heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat verminderde verwijtbaarheid van [appellante sub 2] niet aan de orde is. Onverminderd hetgeen hiervoor onder 6.2. is overwogen, ziet de Afdeling in voormelde omstandigheden aanleiding voor het oordeel dat matiging van de door de minister aan [appellante sub 2] opgelegde boete met 25% passend en geboden is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3303](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2017, 1069

MK ABRS, 06-12-2017, 201606342/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam,
appellant.

Huisvestingswet 2014 (in werking per 1 januari 2015) 1, 4, 21, 35, 51

Huisvestingswet (geldend tot 1 januari 2015) 2, 30, 85a

Wet afschaffing plusregio's (geldend vanaf 1 januari 2015) XXII, XXIII

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam 2013 (geldend van 1 juli 2015
t/m 31 december 2015) (Huisvestingsverordening) 1, 26, 27, 59

Regionale Huisvestingsverordening Stadsregio Amsterdam (geldend van 30 juni 2014 tot
1 juli 2015) 1

HUISVESTINGSWET. Het college was bevoegd voor de overtreding van artikel 30 van de Huisvestingswet een bestuurlijke boete op te leggen. Aangenomen moet worden dat met het begrip "de wet" in artikel 59 van de Huisvestingsverordening ook na de wijziging op 1 juli 2015 nog steeds is bedoeld: de Huisvestingswet. Deze uitleg van artikel 59 van de Huisvestingsverordening leidt niet tot strijd met het legaliteitsbeginsel en het lex certa-beginsel.

[ECLI:NL:RVS:2017:3313](https://ecli.nl/RVS:2017:3313)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2017, 1070

MK ABRS, 06-12-2017, 201604295/1/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

Paspoortwet 9

Paspoortuitvoeringsregeling Buitenland 2001 9, 52

RWN 1, 3, 4, 17, 20

NEDERLANDERSCHAP. Geen sprake van gerechtelijke vaststelling van het vaderschap door de rechtbank omdat niet getoetst is aan de vereisten die hiervoor gelden.

Niet in geschil is dat geen van de gronden voor verkrijging van het Nederlanderschap genoemd in de RWN zich voordoet. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de minister de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 12 februari 2015 op één lijn had moeten stellen met een gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. De rechtbank heeft in die uitspraak slechts vastgesteld dat [wederpartij] in Nederland als de juridische vader van het kind geldt. De rechtbank Den Haag heeft hierbij echter niet getoetst aan de vereisten die gelden bij een gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. De uitspraak van de rechtbank Den Haag kan daarom niet gelijk worden gesteld met een gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. Voor het oordeel dat de strikte toepassing van de RWN tot onevenredige gevolgen voor het kind zou leiden, bestaat geen grond. De rechtbank heeft in dit kader ten onrechte overwogen dat het voor [wederpartij] onmogelijk is zijn vaderschap gerechtelijk te laten vaststellen nu hij hiertoe opnieuw een

verzoek kan indienen bij de rechtbank. Bovendien kan [wederpartij] een procedure tot erkenning volgen op grond waarvan het kind vervolgens het Nederlanderschap zou kunnen verkrijgen.

[ECLI:NL:RVS:2017:3337](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 1071

MK ABRS, 06-12-2017, 201700122/1/A3

stichting Stek Jeugdhulp.

Algemene wet bestuursrecht 1:1 lid 1

Wet openbaarheid van bestuur 1a lid 1, 3

Wet van 1 maart 2014 inzake regels over de gemeentelijke verantwoordelijkheid voor preventie, ondersteuning, hulp en zorg aan jeugdigen en ouders bij opgroei- en opvoedingsproblemen, psychische problemen en stoornissen (hierna: Jeugdwet)

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Stek Jeugdhulp is ter zake van de onderwerpen genoemd in de Wob-verzoeken niet als bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, van de Awb aan te merken. Stek Jeugdhulp heeft onbetwist gesteld geen gecertificeerde instelling te zijn. Dit betekent dat zij geen beslissingen kan nemen ter uitvoering van de ondertoezichtstelling en in zoverre geen publiekrechtelijke bevoegdheden heeft. Ook anderszins is niet gebleken dat aan Stek Jeugdhulp, nu zij geen gecertificeerde instelling is, op grond van de Jeugdwet publiekrechtelijke bevoegdheden tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten zijn toegekend.

[ECLI:NL:RVS:2017:3318](#)

JnB2017, 1072

MK Rechtbank Midden-Nederland, 28-11-2017 (publ. 01-12-201), UTR 17/532

Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1 aanhef en onder a

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Verweerder heeft sms- en WhatsApp-berichten ten onrechte buiten zijn beslissing op het Wob-verzoek gelaten. Sms- en WhatsApp-berichten vallen als object onder de documentdefinitie van de Wob in die zin dat het gaat om 'een schriftelijk stuk of ander materiaal dat gegevens bevat'.

De techniek van opslaan als zodanig mag niet bepalen of de Wob wel of niet op een document van toepassing is. Sms- en WhatsApp-berichten die staan op telefoons met een abonnement op naam van verweerders organisatie vallen naar het oordeel van de rechtbank daarom wel onder de term "berusten onder" verweerder, terwijl soortgelijke berichten die staan op privételefoons van ambtenaren niet vallen onder de term "berusten onder" verweerder.

[ECLI:NL:RBMNE:2017:5979](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 1073

MK ABRS, 07-12-2017, 201608975/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 8 lid 4

Wet BRP 2.17

ASIEL. Geen procesbelang bij beoordeling beroep omdat de staatssecretaris niet verplicht is om in het kader van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd vast te stellen of een vreemdeling staatloos is.

De aanvraag van de vreemdeling strekt tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Deze aanvraag heeft de staatssecretaris ingewilligd. De staatssecretaris is, zolang dit niet noodzakelijk is voor zijn beslissing, niet verplicht om in het kader van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd vast te stellen of een vreemdeling staatloos is.

De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit artikel 2.17 van de Wet BRP volgt dat hij in het besluit had moeten vermelden dat de vreemdeling staatloos Palestijn is. Een mededeling door de staatssecretaris in de zin van artikel 2.17 van de Wet BRP vindt op verzoek van het college van burgemeester en wethouders plaats binnen de BRP-procedure. Deze procedure is thans niet aan de orde. Derhalve betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling geen rechtens te respecteren belang heeft bij de beoordeling van zijn beroep.

[ECLI:NL:RVS:2017:3385](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 1074

HvJEU (Achtste kamer), 07-12-2017, C-636/16

Wilber López Pastuzano tegen Spanje

Richtlijn 2003/109/EG 12

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Artikel 12 van richtlijn 2003/109/EG moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die, volgens de daaraan door een deel van de rechterlijke instanties van die lidstaat gegeven uitlegging, niet bepaalt dat de vereisten inzake bescherming tegen verwijdering van een langdurig ingezetene derdelander gelden voor ieder bestuurlijk besluit tot verwijdering, ongeacht de aard en de rechtsvorm van die

maatregel.

Volgens de rechtspraak van het Hof is het hoofddoel van richtlijn 2003/109 de integratie van derdelanders die duurzaam in de lidstaten zijn gevestigd (arresten van 26 april 2012, Commissie/Nederland, C 508/10, [EU:C:2012:243](#), punt 66, en 2 september 2015, CGIL en INCA, C 309/14, [EU:C:2015:523](#), punt 21).

Daarom was de Uniewetgever van mening dat langdurig ingezetenen hogere bescherming tegen uitzetting moesten genieten, zoals blijkt uit overweging 16 van die richtlijn.

De lidstaten mogen volgens artikel 12, lid 1, van richtlijn 2003/109 dan ook uitsluitend een besluit tot verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid vormt.

Voorts bepaalt artikel 12, lid 3, van die richtlijn dat, alvorens tot verwijdering van een langdurig ingezeten derdelander wordt besloten, de lidstaten rekening houden met de duur van het verblijf op het grondgebied, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en de leden van zijn gezin en het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van herkomst. Het is dus niet van belang of een dergelijke maatregel is opgelegd als bestuursrechtelijke sanctie dan wel het gevolg is van een strafrechtelijke veroordeling.

Het Hof heeft overigens in zijn arrest van 8 december 2011, Ziebell (C 371/08, [EU:C:2011:809](#), punten 82 en 83), reeds benadrukt dat een dergelijke maatregel niet automatisch kan worden gelast na een strafrechtelijke veroordeling, maar slechts na een beoordeling per geval waarbij met name de in artikel 12, lid 3, genoemde elementen in aanmerking moeten worden genomen.

Bijgevolg kan ten aanzien van een langdurig ingezeten derdelander geen verwijderingsbesluit worden genomen om de enkele reden dat hij is veroordeeld tot een vrijheidsbenemende straf van meer dan een jaar.

Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 12 van richtlijn 2003/109 aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die, volgens de daaraan door een deel van de rechterlijke instanties van die lidstaat gegeven uitlegging, niet bepaalt dat de vereisten inzake bescherming tegen verwijdering van een langdurig ingezeten derdelander gelden voor ieder bestuurlijk besluit tot verwijdering, ongeacht de aard en de rechtsvorm van die maatregel.

[ECLI:EU:C:2017:949](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)